

er morsom, det skal jeg villig anerkjende, men jeg tror ikke, at den udtrykker det, der er Regjeringens Tanke. Dersom Lovforslaget som en Grundlovsforandring paa en eller anden Maade skulde gjøres tydeligere, saa vilde jeg snarere tro, at § 2 skulde ændres derved, at der blev tilføjet en lille Anmærkning, som gik ud paa, at naar et eller andet Thing er saa blindt for Grundlovens Mening og sine egne Interesser, at det reiser Konflikt paa Finantsloven enten ved at forkaste den eller ved ikke at kunne komme overens med det andet Thing, saa træder der i Stedet for dette blinde Thing, en anden Blind til, nemlig Lotteriet. Det er kun i dette ene Tilfælde, at Lotteriet onskes anvendt, og det er kun aldeles undtagelsesvis, for saa vidt de to Thing ville handle blindt lige overfor, hvad der maatte være i Statens Interesse. — Jeg skal iøvrigt ikke gaa ind paa Lovforslagets Enkeltheder; der er Ting deri, som jeg ogsaa for mit Vedkommende vilde kunne ønske ændret, men naar Lovforslaget ikke har Udset til at blive henvist til 2den Behandling eller til Udvalg, er det i og for sig temmelig unødvendigt at gaa ind derpaa. — Det ærede Medlem for Sjøbenhavn's Amts 5te Valgkreds (Holtstein) udtalte dernæst, at naar han foreslog Lovforslaget forkastet, var det ikke alene, fordi han fandt det daarligt; thi han indrømmede, at et daarligt Lovforslag kunde man faae forbedret til et godt Lovforslag, men fordi han overhovedet ikke kunde forhandle med det nuværende Ministerium efter den Stilling, det har indtaget. Denne Bemærkning synes mig i højeste Grad besynderlig, at det ærede Medlem udtalte, at vi ikke kunne forhandle, naar vi nu have staaet i 5 Dage og ikke gjort Andet end forhandle. Der er en Modsigelse i at sige, vi kunne ikke forhandle med Ministeriet, naar vi gjøre det. Vi kunne ikke, tilføiede han videre, henvise dette Lovforslag til 2den Behandling, thi det er at sætte Præmie paa Grundlovsbrud, eller det, han kalder Grundlovsbrud, nemlig Udstedelsen af provisoriske Finantslove. Men jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem ikke ser, at naar han ikke vil behandle dette Lovforslag, naar dette Thing ikke vil forhandle og komme overens med Landsthinget, naar det ikke selv vil faae Spørgsmaal afgjort ved Rigsretsaktion, saa bliver det virkelig den, der nægter, der derved bevirker Nødvendigheden for, at vi komme til det samme Tilfælde, som ikke blot denne, men enhver Regjering vil staa lige overfor, nemlig Udstedelsen af provisoriske Finantslove. Og derfor vil Forkastelsen af dette Lovforslag netop komme til at virke i modsat Retning

af den, det ærede Medlem tilsigtede. Naar Thinget forkaster dette Lovforslag, naar det ikke vil gaa ind paa at forhandle et Forslag, som gaar ud paa at søge en Udvei, som vel kan blive ændret, hvis Sagen kom under nærmere Behandling i et Udvalg, men som dog er en Udvei, der skal bringe os ud af det nuværende Uføre, da har Thinget en fuldstændig Medskyld i, at vi blive deri.

N. Andersen: Det var med stor Tilfredsstillelse, at jeg forleden Dag hørte det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Veth) udtale sig om det, der skete i 1866. Det forekom mig, at det ærede Medlem netop satte Tingen paa den rette Hylde; det har tidt og ofte været udtalt i og udenfor denne Sal, at man tabte en Del af sin Frihed i 1866; men det ærede Medlem har netop betegnet Tingen rigtigt ved at fremhæve, at det, der skete i 1866, var, at man gjenvandt Grundloven, som var gaaet tabt i 1855. Vel havde man den hel og holden i sin Ordlyd, men den gjaldt ikke for de største og vigtigste Anliggender, Alt det, der var henlagt under Monarkiets Omraade; det gjaldt Grundloven slet ikke for. Det var derfor en fuldstændig korrekt Fremstilling, det ærede Medlem gav, da han fremstillede, at det, man fik den Gang, var, at man vandt det tilbage, som man havde tabt i 1855. Jeg ønsker at fremhæve dette, fordi det er mig særdeles vigtigt, at man fra den Side har udtalt sig, som det ærede Medlem har gjort. Jeg er ogsaa meget tilfreds med en Del af, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) udtalte, og navnlig gjaldt det hans Udtalelse om den stille Harm, der skulde ligge og gro. Han mente, at det kunde maaste nok med Tiden blive farligt, men det ærede Medlem var dog saa flink at give Udsættelse i 10—20 Aar. Og naar man sammenholder det med de Udtalelser, der hørtes i Fjor Foraar, da det maatte synes, at Revolutionen stod for Døren, saa synes det at være et stort Fremstridt, at man dog kan vente, at det kan vare 10—20 Aar. Jeg maa tilstaa, at jeg er ikke bange for Revolutioner her til Lands og i det Hele taget slet ikke for dem, der komme om 10—20 Aar. Man skal ikke give sig af med at spaa om Revolutioner i Fremtiden; de slaa let feil. Jeg mindes at have læst en Række Foredrag af Grundtvig fra 1838. De udkom senere under Titlen „Mands Minde.“ Han udtaler heri, at England gif en Revolution i Møde, men nu er der gaaet mange Aar siden den Tid, og der er dog ingen Revolution kommet. Jeg haaber at det ærede Medlems Frygt for Revolution her til Lands vil være